

i Ansigtet, havde jeg nær sagt, men det vil jeg dog tage tilbage — den Ubehagelighed, der blev forvoldt Rigsdagen, ved at der blev ansat to Forsvarsministre, saa mildt som muligt. Jeg tror, at han har handlet paa denne smukke Maade, for at vi ikke strax skulde mærke videre Følge af den omtalte Foranstaltning. Der har altid været ført Anke, naar man foreslog nye Embedsmandsgager; det har bestandig været paastaet, at det ikke var rigtigt, og jeg vis paa, at den ærede Ordfører mange Gange har forfægtet den samme Mening. Jeg siger altsaa, at man meget godt kunde have ladet dette Forhold staa hen. Da den ærede Ordfører motiverede Forslagets Fremkomst nævnte han kun een Grund derfor; det er muligt, at han har mange andre Grunde — det skal jeg ikke komme ind paa — men den eneste, han nævnte, strev jeg op, og det var den, at han ikke ønskede, at nogen Embedsmand skulde tjene gratis; det var vist Meningen, om det end ikke var Ordene (Ordføreren: Ja!). Dette kan være meget rigtigt; jeg vil heller ikke have, at nogen Embedsmand bringer sig selv i en saadan Stilling, at han har Valget imellem enten at tjene gratis eller ogsaa at forarsage en Strid mellem Bevillingsmyndigheden og Regjeringen, forekommer det mig, at man gjerne kan lade ham have den hele Uleilighed, som kan være forbunden med denne Sag. Jeg ser ikke, hvorfor vi skulle rage Kastanier af Alden for Conseilspræsidenten i denne Henseende. — I det jeg slutter disse Bemærkninger, der blot ere fremkomne for at vise, hvorfor jeg ikke har villet gaa med til dette Forslag — jeg tænker ikke paa, at mine Ord skulle have praktiske Følger, jeg er for gammel til at leve i den Illusion — skal jeg gjøre opmærksom paa, at det netop blev udtalt paa den grundlovgivende Rigsdag, at en af de Maader, hvorpaa Rigsdagen kunde faae Indflydelse paa Ministeriernes Ordning, var Finantsloven, idet den skulde bestemme Gagerne. Det forekommer mig derfor, at det er urigtigt — ja jeg vil endog saa sige meget urigtigt — at man uden nogensomhelst Vanskelighed gaar hen og tager imod en saadan Omordning af Ministerierne, som er truffen tvært imod hele Rigsdagens Ønske. Først var Hans Majestæt saa naadig at gaa ind paa Rigsdagens Ønske og lod hele Forsvarsvæsenet bestyre af een Minister; men da det, for at det nuværende Ministerium ikke skulde gaa i Stykker, blev nødvendigt igen at faae den ene Halvdel af en Minister tilvejebragt — thi man maa huske, at den forrige Ministers ene Halvdel gik af, medens den anden Halvdel blev tilbage — da man skulde have den ene Halvdel retableret, lader man det passere, uden at der gjøres den mindste Ophævelse derimod. I Stedet for at debattere det Spørgsmaal, hvorvidt Ministeriet skulde have Lov til at træffe den Slags Forholdsregler og at faae Gagen dertil, foreslaar man selv Gagen for

at spare Ministeriet Uleiligheden. Dette finder jeg i høit Grad urigtigt, og derfor kan jeg ikke være med til at stemme for det foreliggende Forslag.

Scavenius: Hvad det Spørgsmaal angaar, som det ærede Medlem, der nu satte sig, mest har beskæftiget sig med i sine Udtalelser, tror jeg ikke, at jeg tager feil, naar jeg antager, at det Medlem af Finantsudvalget, som han hentydede til som den, der skulde have faaet sin Krig frem — det var vist Udtrykket — var mig. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem har Ret i at sige, at jeg var den Første, der bragte denne Sag paa Bane, det kan jeg virkelig ikke huske; men det veed jeg, at jeg ved at tale for den i Udvalget og ved at tale for Forslaget her ikke har gjort det eller nu gjør det paa Grund af, at jeg anerkjender Hensigtsmæssigheden af at faae Krigs- og Marine-Ministeriet fordelt paa to Hænder istedetfor paa een, men ene og alene af den Grund, at jeg efter de bestaaende Forhold her i Landet ikke kan betragte det som en heldig Ordning, at vi have ulønnede Ministre. Jeg vil ikke bruge stærkere Udtryk her i Thinget end det, jeg nu har sagt, at jeg betragter det som særdeles uheldigt. Der er ikke Tale om, at man lader en Embedsmand paa Grund af sine Feil, som det ærede Medlem udtrykte sig, udføre sin Embedsgjerning uden Gage, men der er Tale om et af Regjeringens Medlemmer, og der tror jeg, at ganske specielt dette Thing og ganske specielt den Anskuelse, som er repræsenteret ved den Side af Salen, hvortil det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) nærmest hører, mindst af Alt kan være tjent med, at det bliver Skik og Brug her i Landet, at vi have Ministre, som ikke ere lønede. Naar det ærede Medlem hentydede til, at man let ad denne Vej kunde komme altsor vidt, at Hans Majestæt jo kunde udnævne saa mange Ministre, han vilde, da vide vi jo Alle, at Konflikter kunde opstaa. I enhver Forsætning, man affatte den, hvorledes man vil, vil der altid findes Paragrafer, hvor den ene Berettigelse vil komme til at staa overfor den anden, og hvor det bliver nødvendigt at komme hinanden imøde, og hvor den ene Part, hvis den vil gaa til det Yderste af sin formelle Berettigelse, vil komme til at gjøre den anden Part Uret. Men da dette ikke ligger for her, idet der kun er Tale om 8 Ministre, et Antal, vi ogsaa før have haft, saa tror jeg, at man kunde lade dette ligge helt udenfor og holde sig til det Væsentlige. Vil dette Thing, Folkethinget, det demokratiske Thing, anerkjende, at en Minister sidder som Minister uden Lønning, eller vil det det ikke? — Hvad de andre Forslag angaar, skal jeg udtale min Anerkjendelse, min Glæde over, at den høitærede Kultusminister har stillet Forslaget under Nr. 21, og jeg skal tillige formene, at Udvalgets Flertal ved at slutte sig til dette Forslag har baaret sig